

Samanta Jang

HEROJ

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Samantha Young

THE HERO

Copyright © Samantha Young, 2015

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

FSC

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE

Boston, Masačusets

Ovo se ne dešava.

Ne mogu da verujem da se ovo dešava.

Stisla sam šake u pesnice kako bi prestale da se tresu dok sam išla hodnikom ka otvorenom dnevnom boravku penthausa. Imao je visoke katedralne plafone, a ceo zid bio je u prozorima koji su vodili na ogromni balkon. Voda u luci bleskala je na suncu. Bila je to prelepa zgrada s predivnim okruženjem, a ja ni u čemu od toga nisam mogla da uživam, previše usredsređena na to što ću tamo naći *njega*.

Srce mi je stalo kad sam ga ugledala kako stoji napolju na balkonu.

Kejn Karavej.

„Aleksa!“

Okrenula sam naglo glavu od Kejna ka kuhinji, gde se moj šef Benito okružio sa dva laptopa i raznoraznom drugom opremom za snimanje. Ovo je bio trenutak kada ga je trebalo pozdraviti osmehom i zamoliti ga da me uputi šta treba da radim.

Umesto toga, ponovo sam pogledala u Kejna.

Sok od pomorandže koji sam tog jutra popila neprijatno mi je bućkao po stomaku.

„Aleksa!“

Benito se iznenada našao ispred mene, streljajući me pogledom.

„Čao“, rekla sam ravnim glasom. „Šta treba da uradim?“

Benito je nakrivio glavu, gotovo komično pogledavši naviše u mene. Visoka sam metar sedamdeset pet a on samo metar šezdeset osam. Ali nedostatak u visini još kako je nadoknađivao svojom ličnošću. „Molim te“ – ispustio je dug, strpljiv uzdah – „reci mi da mi se vratila moja normalna Aleksa. Ne mogu da se nosim sa Aleksom koja je na Dan majki doživela slom. Danas snimam Kejna Karaveja za top-listu najuspešnijih muškaraca mlađih od četrdeset godina časopisa *Mogul*. Kejn će krasiti naslovnu stranu.“ Brzo se osvrnuo ka pomenutom modelu sa naslovne strane. „Očigledan izbor.“ Pogledao me je izvivši obrvu. „Današnje snimanje je važno. Ako nisi znala, Kejn Karavej je jedan od najpoželjnijih bostonskih neženja. On je direktor *Finansija*...“

„*Finansija Karavej*“, tiho sam rekla. „Znam.“

„Dobro. Onda znaš i da je užasno bogat i neverovatno uticajan. Osim toga, vrlo je zauzet i teško ga je zadovoljiti, zato ovo snimanje moram da uradim brzo i dobro.“

Pažnja mi je odlutala preko Benitove glave do čoveka koji je odmah pošto je diplomirao na koledžu uspešno osnovao privatnu banku. Iz toga je na kraju razvio sopstvenu kompaniju, razvivši raznovrstan niz poslova koji su uključivali sve, od privrednog bankarstva do hipoteka na kuće, osiguravajućih zavoda, investicionih fondova, trgovine hartijama od vrednosti, upravljanja imovinom... Kejn je sada bio direktor

važne holding kompanije, sa upravnim odborom koja su činili uticajni i bogati poslovni ljudi.

Priča se da je sve to postigao zahvaljujući nemilosrdnoj rešenosti, pažnji koju je posvećivao organizaciji i ambiciji za sticanjem moći.

Kejn je trenutno razgovarao s nekim preko telefona dok mu je šminkerka Mari poravnavala nabore na odelu skrojenom po meri. Markirano tamnoplavo odelo savršeno mu je pristajalo. Kejn je bio visok, bar metar osamdeset osam, ako ne i metar devedeset, širokih ramena i upadljivo zgodan. Imao je upečatljiv profil, oštih jagodica i orlovskog nosa, a kosa sa koje je sada nestrpljivo sklanjao šminkerkinu ruku bila je gusta i tamna kao moja. Mada su sada bila stisnuta, sa fotografija sam znala kako su mu usta senzualna, a delovala su kao da stalno brine o nečemu.

Definitivno neko za naslovnu stranu.

I definitivno ne neko koga želite da naljutite.

Progutala sam knedlu koja mi je zapela u grlu. Kakva ironija da stoji tu, preda mnom, posle svih gnusoba koje je nedavna iznenadna smrt moje majke iznela na videlo... a čiji je on bio deo.

Šest godina sam radila kao lična sekretarica za Benita – jednog od najuspešnijih i najtemperamentnijih fotografa u gradu. Naravno, Benito nikad nije bio melodramatičan pred klijentima, samo pred onima koji su radili za njega. Ipak, pošto sam dugo saradivala s njim, trebalo bi da se posle toliko godina osećam sigurno. Ali nisam.

Da budem preciznija, *nekada* sam osećala da imam siguran posao.

Ali kad sam pre tri meseca ostala bez majke, moji porodični problemi isplivali su na površinu, otkrivši neke surove istine za koje sam često poželela da ih nisam ni saznala.

Nastavila sam da radim, pravila se kao da se ništa nije dogodilo. Ali nemoguće je ostati tako jak kad izgubiš roditelje i doživela sam, nažalost, mali emotivni slom za vreme snimanja za jedan važan ženski časopis. Bilo je to snimanje za Dan majki.

Benito je pokušao da pokaže razumevanje, ali videlo se da je besan. Ipak, umesto da me otpusti, rekao mi je da uzmem preko potreban odmor.

I tako sam se nekoliko nedelja kasnije vratila divno preplanula zahvaljujući havajskom suncu, i kad sam jutros stigla, nisam imala pojma kakvo je ovo snimanje i za koga.

Čim sam se vratila sa puta, dobila sam od Benita kratak mejl u kome je bila adresa na kojoj će se obaviti snimanje, ali bez ikakvih drugih podataka. Bila sam mu lična sekretarica a nisam imala pojma šta njegov najnoviji posao podrazumeva, što mi se nimalo nije sviđalo.

Da, bila sam preplanula, ali zapravo još nisam raščistila u glavi sve u vezi sa mamom i ozbiljno sam se brinula da posao oko koga sam se poslednjih šest godina satirala ne ode niz preskupu ve-ce šolju ovog penthausa. Ovo danas mora dobro da prođe.

Moja strepnja desetostruko se uvećala kad sam izašla iz lifta i ugledala ljude kako zuje po hodniku i oko otvorenih dvostrukih vrata stana. Bilo je mnogo više ljudi na snimanju nego obično, što mi je govorilo da snimamo nekog posebno važnog. Uspaničila sam se kad mi je naša stažistkinja Sofi prenela da je čovek koga snimamo niko drugi do Kejn Karavej.

Celo telo mi se trglo kad sam čula to ime i počela sam da drhtim.

Od tada nisam prestala da se tresem.

Kejn me iznenada prostrelio pogledom, kao da je osetio moj pogled na sebi. Pokušavala sam da obuzdam emocije

dok smo se gledali, a onda mu se pogled konačno odvojio od mog i počeo da šara mojim telom.

Benito je verovao kako opušteno oblačenje u društvu poznatih na njih ostavlja utisak da ih se on i njegovi ljudi ne plaše jer su jednako talentovani kao oni. Verovao je da ga zbog njegovog stava klijenti više poštuju. Mislila sam da je to površno proseravanje, ali sam to što mislim zadržala za sebe jer je to značilo da mogu da obučem šta god poželim. Na snimanjima bih se često opredelila za ono u čemu se najprijetnije osećam. Danas su to bili šorts i majica s kratkim rukavima.

Sudeći po tome kako me je Kejn Karavej sada gledao... mogla sam da budem i gola.

Naježila sam se po rukama, stresavši se od jeze.

„Aleksa“, zarežao je Benito.

„Izvini“, rekla sam, pokušavši da ne mislim na Kejnov vatreni pogled ili žestoki bol koji sam počela da osećam u grudima.

Moj šef je nestrpljivo odmahnuo glavom. „Dobro, dobro. Samo... evo, uzmi nazad blekberi.“ Stavio mi je aparat u ruku. Dala sam mu ga pre nego što sam otišla na odmor kako bi ga prosledio mojoj zameni. Ceo Benitov svet bio je u tom telefonu. U njemu su bili svi njegovi poslovni kontakti, mejlovi, njegov poslovni kalendar. Videla sam da ikonica za mejl već pokazuje petnaest nepročitanih poruka tog jutra. „Organizuj prvo ekipu, pre nego što počneš sa poslom. Snimamo na balkonu, sa lukom u pozadini. Zatim u dnevnom boravku. Tamo je malo mračnije, zato podesi osvetljenje.“

Posle toga sam prešla na autopilot. Znala sam odlično svoj posao i to je bio jedini razlog što sam išta uspevala kompetentno da obavim, jer nisam mislila na ono što radim. Mislila sam na čoveka koga sam se jedva usuđivala

da pogledam govoreći jednom od naših momaka da postavi Benitovu kameru i laptop na balkon i upućujući ekipu kako bi podesila osvetljenje u dnevnoj sobi za kasnije.

Kejn Karavej.

Znala sam o njemu više nego što bi trebalo jer sam posljednjih nekoliko meseci obratila pažnju kad bih čula ili pročitala njegovo ime. Nazovite to morbidnom radoznalošću.

Iako je sa trinaest godina ostao siročče, u sistemu socijalne zaštite, Kejn je ipak uspeo da završi srednju školu kao učenik generacije i upisao se sa punom stipendijom na poslovnu školu u Vortonu. Čim je diplomirao na koledžu, osnovao je banku koja će izrasti u *Finansije Karavej*. Do svoje dvadeset devete godine bio je jedan od najuspešnijih biznismena u Bostonu. Sada, u trideset trećoj godini, kolege su ga se pribojavale i poštovala ga, bio je dobro prihvaćen u bostonskom visokom društvu i jedan od najpoželjnijih neženja u gradu. Mada je bio vrlo povučen, trač rubrike su, kad god su mogle, objavljivale njegove fotografije, najčešće sa glamuroznih dešavanja. Stalno je viđan sa lepim ženama, ali retko bi posle nekoliko meseci bio uhvaćen u društvu iste.

Sve mi je to govorio da je *sam, usamljen i zatvoren*.

Onaj bol u grudima postao je još jači.

„Aleksa, dođi da upoznaš gospodina Karaveja.“

Osetila sam kako mi se disanje ubrzava i okrenuvši se od Skota, našeg tehničara za osvetljenje, ugledala Benita kako stoji pored Kejna.

Pokušavši da obuzdam emocije, polako sam im prišla, a obrazi su mi goreli pod vrelinom Kejnovog tamnog pogleda. Kad sam malo bolje pogledala, videla sam da su mu oči zapravo tamnosmeđe. Lice mu je bilo savršena bezizražajna maska, ali oči su bile izražajnije.

Ponovo sam zadrhtala kad su prešle preko mene.

„Gospodine Karaveju, ovo je moja sekretarica Aleksa...“

„Drago mi je.“ Prekinula sam šefa pre nego što je stigao da izgovori moje prezime. „Ako vam nešto treba, samo me pozovite.“ I, pre nego što su Benito i Kejn mogli da odgovore, brzo sam odjurila nazad na drugi kraj sobe.

Skot je zurio preko mog ramena, a kad je ponovo pogledao u mene, njegove oči su mi govorele da se Benitu nije dopalo moje ponašanje. „Šta je s tobom?“, pitao je Skot.

Slegla sam ramenima, ne znajući kako kolegi da objasnim zašto se ponašam kao tinejdžerka. Objasnjenje bi bilo dugačko. Predugačko. Previše lično. Jer pre samo nekoliko meseci otkrila sam da je moj otac uništio Kejnovu detinjstvo.

A sad je Kejn stajao tu preda mnom.

Kad je Benito oštro izgovorio moje ime, okrenula sam se i videla kako me mrko posmatra i pokazuje mi da izađem na balkon. Počinje snimanje.

Dok sam stajala iza Benita i gledala čas u fotografije na laptopu, čas u čoveka pred sobom, mogla sam spokojno da proučavam Kejna. Ni na trenutak se nije osmehnuo. Zamišljeno je zurio u kameru, a Benito se nije usuđivao da ga zamoli za promenu izraza na licu. Uputio ga je kako da okrene glavu i telo, ali to je bilo najsmelije što je Benito mogao sa njim da učini.

„Usavršio je taj zamišljeni izraz“, šapnula mi je Sofi na uvo dok mi je dodavala kafu. „Da nisam srećno verena, pokušala bih da mu stavim osmeh na to lepo lice. Ti si sama. Šta čekaš? Mislim da bi sigurno mogla da ga nateráš da se osmehne.“

Prebledela sam, prikrivši to smeškom. „Dušo, mislim da će za to biti potrebne gimnastičarke bliznakinje.“

Pogledale smo se, ne mogavši da obuzdamo smeh. Bilo je olakšanje nasmejati se u tako napetoj situaciji.

Nažalost, naš smeh je privukao Kejnovu pažnju. Sve je utihnulo, a kad smo se okrenule, videle smo da radoznalo gleda u mene dok Benito... Pa, izgledao je spreman da vrelinom pogleda sprži i moje i Sofino dupe.

Sofi je šmugnula.

„Hajde da napravimo pauzu.“ Benito je uzdahnuo i prišao laptopu. „Celo jutro se čudno ponašaš“, tiho je rekao. „Da li mi je nešto promaklo?“

„Ne.“ Gledala sam ga trudeći se da ne pokažem istinu. „Kafa?“

Klimnuo je glavom, više ne ljut, samo pomalo razočaran. Što je bilo još gore.

Mudro sam požurila nazad u stan i otišla u kupatilo. Pomislila sam da će mi prijati da se umijem hladnom vodom. Ruke su mi se tresle dok sam skupljala dlanove pod česmom. „Sranje“, prošaptala sam.

Bila sam u haosu.

Ponovo.

Što je dosta, dosta je. Moj posao ne bi preživio još jedan ispad u javnosti. Jeste, situacija je zajebana, ali moram da se saberem i ponašam kao profesionalac. Rešena da to i uradim, uspravila sam se, izašla iz kupatila i umalo naletela na šolju kafe koju je stiskala velika Kejnova šaka.

Pogledala sam u njega, zanemevši, najviše zato što mi je srce toliko lupalo da mi je bilo teško da se usredsredim na bilo šta drugo a kamoli na reči.

Kejn je izvio obrvu i gurnuo kafu ka meni.

Uzela sam je, uopšte ne uspevajući da sakrijem zbunjenost.

„Mirovna ponuda“, rekao je, a ja sam ponovo zadrhtala kad sam čula njegov dubok, kulturni glas. „Izgleda da sam te iz nekog besmislenog razloga uplašio.“

Pogledi su nam se sreli, a srce mi je sada udaralo iz sasvim drugog razloga.

„Šta se ovih dana priča o meni?“

Na trenutak sam zaboravila na sve osim na to kako je to izgubiti se u njegovim divnim očima. „Svašta“, tiho sam odgovorila. „Svašta se o vama priča ovih dana.“

Osmehnuo se, pokazavši da nisam bila u pravu – nisu bile potrebne gimnastičarke bliznakinje kako bi ga navele da se osmehne. „Pa, u prednosti ste u odnosu na mene. Vi mene znate, ali ja vas ne.“ Zakoračio je napred i iznenada sam se osetila neizdrživo, predivno okružena njime.

O bože, o bože, o bože. „Nema mnogo toga da se kaže.“

Kejn je nakrivio glavu, a njegove tamne oči caklile su se vrelinom koju sam osećala među nogama. „Nekako sumnjam u to.“ Pogled mu je pao na moje usne, a onda se ponovo zaustavio na mojim očima. „Želim da saznam više, Aleksa.“

„Ovaj...“ Kroz glavu mi je iznenada proleteo stari kliše „Pazite šta želite“.

Izgleda je pogrešno protumačio moju usplahirenost i uspaničenost, misleći kako mi je namera da budem zagonetna, jer me je upozorio: „Neću završiti ovo snimanje dok mi ne kažete nešto o sebi. Vreme je novac.“ Smeškao se. „Šef mora da bude zadovoljan.“

Misli li na sebe ili na Benita?

Dok sam ga gledala, osetila sam kako mi se dlanovi prenojavaju a srce počinje brže da lupa, ubrzavajući sa svakom sekundom tišine koja se širila među nama. A onda se dogodilo. Zaprepašćena i zbunjena zbog toga što se iznenada pojavio u mom životu tek što sam otkrila da je on dečacić koji je bio žrtva zločina mog oca, nisam mogla da se uzdržim. „Ja vas znam“, istrtiljala sam. „Ne, hoću da kažem...“ Zakoračila sam napred, odguravši nas dalje niz hodnik, gde

smo imali više privatnosti. Šoljica kafe tresla mi se u ruci. „Zovem se Aleksa *Holand*.“

Trgao se od šoka.

Bio je to užasan prizor. Celo telo mu se trglo kao da sam ga udarila i moćni biznismen vidno je prebledeo preda mnom.

Nastavila sam: „Moj otac je Alister *Holand*. Znam da je imao aferu sa vašom majkom i znam kako se to završilo. Toliko mi je...“

Kejn je oštro zamahnuo rukom između nas da me učutka. Šok je zamenio bes. Nozdrve su mu se besno raširile. „Ja bih na tvom mestu prestao“, rekao je pretećim grlenim glasom.

Nisam mogla.

„Upravo sam saznala. Do pre nekoliko meseci nisam imala pojma da ste to vi. Čak ni...“

„Rekao sam da prestaneš.“ Zakoračio je napred, pribivši me uza zid. „Ne želim da čujem.“

„Molim vas, saslušajte me...“

„Je l' ti mene zajebavaš?“ Tresnuo je rukom o zid iznad moje glave i iza kulturnog, nemilosrdnog džentlmena koga su svi videli, opazila sam mnogo manje ugladenog i mnogo opasnijeg čoveka nego što je iko zapravo shvatao. „Tvoj otac je zaveo moju majku i pošto ju je navukao na drogu, ostavio ju je da se predozira u hotelskoj sobi jer bi, da je pokušao da joj pomogne, gledao kako njegovo ljubljeno nasleđstvo nestaje.“ Lice mu je sada bilo toliko blizu mog da sam osećila njegov topli dah na usnama. „Uništio mi je porodicu. Ne želim *ništa* ni od njega ni od tebe. Svakako ne želim da udišem isti vazduh koji vas dvoje udišete.“

Naglo se odgurnuo od zida i izašao iz hodnika.

Većina žena bi verovatno briznula u plač posle ovakvih reči. Ne i ja. Dok sam odrastala, gledala sam kako bi se majka

u svakoj svađi rasplakala i mrzela sam to. Kad je bila ljuta, zaplakala bi, a zapravo je samo želela da bude ljuta.

Zato ja nikad nisam plakala kad sam bila ljuta.

I bila sam besna na oca od koga sam se otuđila zato što me je doveo u poziciju da i sama budem prikazana u istom odvratnom svetlu kao i on.

Kejnove poslednje reči doprle su mi do svesti.

„O, sranje.“ Izjurila sam iz hodnika.

Kejn je pričao sa Benitom u kuhinji.

Želudac mi se okrenuo kad sam videla kako se Benito trgao zbog nečega što mu je Kejn rekao. Zbunjeno me je pogledao, a onda se okrenuo da mu odgovori.

Kejn se osvrtao oko sebe streljajući pogledom, tražeći nekog po sobi. Pogled mu se zaustavio na mladiću u otmenom odelu. „Itane, želim drugog fotografa.“ Glas mu se proneo sobom tako da su svi čuli i prestali sa radom. „Ili neću da radim naslovnu stranu.“

Itan je žustro klimnuo glavom. „Naći ću ga, gospodine.“

Bila sam užasnuta; brzo sam pogledala u Benita, koji je zinuo, jednako užasnut. Kejn se, međutim, nije zadržao dovoljno dugo da to vidi. Već se uputio ka meni, i ne pogledavši me dok je prolazio pored mene na putu ka izlazu.

Pripala mi je muka.

Benitov glas bio je tih, iznenađujuće miran. Ali ne i njegove reči. „Šta si, jebote, uradila?“

Moja prijateljica Rejčel premeštala je s jedne noge na drugu nemirno dete koje je držala u krilu. „Prošlo je pet sati. Smiri se. Šef će te pozvati da razjasnite ovaj nesporazum.“

Pogledala sam njenu ćerku Mejzi, sve zabrinutija. „Da li Mejzino lice treba da bude toliko ljubičasto?“

Rejčel se namrštila zbog promene teme i pogledala u ćerku. „Mejzi, prestani da zadržavaš dah.“

Mejzi ju je tvrdoglavo gledala.

„Uh... još uvek zadržava dah.“ Nije mi bilo jasno zašto moju prijateljicu ovo ne brine koliko i mene.

Rejčel je napravila grimasu. „Nećeš dobiti igračku ako nastaviš da zadržavaš dah.“

Mejzi je ispustila komično dug uzdah i osmehnula mi se.

„Baš je đavo“, tiho sam promrmljala, obazrivo je posmatrajući.

„Kome kažeš.“ Rejčel je slegla ramenima. „Izgleda da sam i ja u njenom uzrastu pribegavala starom triku da zadržavam dah dok ne dobijem ono što želim.“

Pogledala sam u svoj polupojedeni ručak. „Možemo da krenemo i prošetamo vrtovima, ako postaje nemirna.“

„Nismo još tebe smirile.“ Rejčel je mahnula konobaru u prolazu. „Još dva dijetalna soka i sok od narandže.“

Nisam se bunila. Od svih mojih prijateljica, Rejčel je bila najupornija i najviše je zapovedala. Verovatno sam se zato jedino još s njom redovno viđala.

Rejčel, Viv, Megi i ja bile smo bliske prijateljice na koleđžu. Od nas četiri, jedino ja nisam bila udata i nisam imala dece. Njih tri zajedno imale su četvoro. Tokom godina izgubila sam kontakt sa Viv i Megi i sada sam se viđala samo sa Rejčel, na svakih nekoliko nedelja. Bila sam toliko zauzeta poslom i druženjem sa kolegama da se nisam potrudila da steknem nove prijatelje van posla.

Ako se pokaže da je taj užasni osećaj koji sam imala tačan, ako me Benito otpusti, čekala me je vrlo sumorna budućnost bez novca, lepog stana i društvenog života.

„Možda bi meni trebalo da naručiš votku“, progundala sam.

Rejčel je duboko uzdahnula. „Benito te neće otpustiti. Ne pošto si se toliko trudila. Je l' tako, dušo?“ Cupkala je ćerku na kolenu.

Mejzi mi se zakikotala i odmahnula glavom, šibnuvši tamnim kovrdžama majku po licu.

„Sjajno, čak i trogodišnjakinja zna da sam najebala.“

Rejčel je napravila grimasu. „Ne smeš da kažeš *najebala* pred detetom, Leks.“ Doneli su nam piće i ona je gurnula moje ka meni. „A sad se smiri da malo pričamo o meni.“

Iskreno sam se osmehnula, prvi put za nedelju dana. „Samo ako mi još jednom kažeš da me neće otpustiti.“

„Leks, neće te otpustiti.“

„Aleksa, otpuštena si!“

Želudac mi se okrenuo kad sam čula gnevni početak govorne poruke koju mi je Benito ostavio.

„Ne znam šta se koji kurac jutros dogodilo, ali završila si. I to ne samo sa mnom. A ne! Znaš li koliko si me danas koštala? Toliko si rabesnela Kejna Karaveja da sam ostao bez *Mogula* i još dva časopisa iz iste medijske kompanije! Moj ugled je doveden u pitanje! Posle svega što sam radio! Pa...“ Snizio je glas, što je bilo još strašnije od vike. „Računaj da si najebala, jer ću se potruditi da više nikad ne radiš u ovoj industriji.“

Uštinula sam se za hrbat nosa i drhtavo udahnula kroz suze.

Ovo ne valja.

Ovo uopšte ne valja.